Ч. 259 Субота 19 падолиста (1 грудня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи парляментарні.

Закон конкуренцийний, який правительство з початком сеї сесиї парляментарної предложило Палаті послів, був оногди предметом наради в комисиї адміністрацийній, де єго при сій нагоді в засаді значно розширено. Потребу зміни істнуючого закона викликали именно наслідки, які виходять з §. 36 закона з 7 мая 1874 о внішних відносинах правних католицкої церкви. Параґраф той постановляє, що коли не можна покрити потреб якоїсь парохиї власним майном, або иншими средствами церковними, стоячими до розпорядимости, то тогди на покрите потреб розписує ся конкуренция на членів парохиї. Сею постановою закона суть увільнені від обовязку конкуренциї властителі більших посілостий, котрі мають вправді в парохиї свої недвижимости, але не проживають там постійно. Щоби отже зарадити тим жалобам, що найбільші і найбогатші властителі ґрунтові внаслідок тої постанови не причиняють ся до потреб парохиї, внесло правительство згадане повисше предложене, після котрого при розписуваню конкуренциї на потреби парохиї треба розширити еї: *а)* на тих католиків того самого обряду, котрі хоч не мешкають в тій самій парохиї, але мають в ній недвижиме майно; *б)* під тими самими условиями на ті юридичні особи, товариства і спілки, о скілько они після умови не мають виключно або переважно служити цілям иншим віроісповіданям або иншого обряду.

Однакож на засіданю комисиї адміністрацийної дня 27 с. м. виступив пос. Кайзер з внесенем, щоби до конкуренциї на потреби парохиї потягнути всіх тих, що платять безпосередні податки і се внесенє ухвалено в засаді десятьма голосами против девять. Стилізацию поручено пос. д-рови Фуксови, а з того, як він уложить ту стилізацию, покаже ся, о скілько буде можна увзглядн ити ще дальше ідуче внесенє пос. Черніка, щоби до конкуренциї церковної потягнути також і членів инших віроісповідань, котрі суть властителями ґрунтів в парохиї і податниками обовязаними платити додатки до податків.

Комисия для реформи виборчої має нині вести свої наради. Зачувати, що під конець загальної дебати над засадами реформи виборчої має бути поставлене внесенє, щоби вибрати підкомітет, котрому би припоручено або дефінітивно уложити засади реформи виборчої, або на підставі вже в комисиї принятих засад уложити новий закон виборчий. Також — як доносить N. fr. Presse — сподіють ся на певно, що під конець сеї дебати виступить правительство з якимсь заявленем, в котрім в позитивній формі зазначить своє власне становище супротив реформи виборчої. Єсть загальний погляд, що ся задача припаде п. Міністрови справ внутрішних, Бакегемови, котрий вже на найблизшім засіданю буде промавляти.

Оногди займав ся справою реформи виборчої також і клюб сполученої лівиці німецкої. Клюб стоїть на тім становищи, що треба утворити пяту курию і в ній сполучити більше менше ту катеґорию людий, не маючих доси права виборчого, о котрих згадує правительство в своїх засадах. Дебати не доведено однакож до кінця. В дебаті забирав голос пос. Менґер і зазначив, що сполучена німецка лівиця повинна як найсильнійше підпирати предложену правительством реформу виборчу, і то не обмежати ся лиш на тім, щоби робітникам надати право виборче, бо не можна ніяк поминути й других широких кругів дрібних податників, котрі доси не мають права виборчого.

В постійній комисиї промисловій відбуло ся ві второк засіданє, на котрім вели ся дальше наради над проектом закона о недільнім відпочинку і відпочинку в дни сьвяточні. При артикулі II., де говорить ся о случаях, котрі суть виняті зпід загальних постанов арт. I. о сьвяткованю неділі і днів сьвяточних, завела ся довга дискусия, а внесеня додаткові або поправки, які поставлено в тій дискусиї, містять ся в слідуючих чотирох засадничих точках, котрі ухвалено одноцушно, полишаючи їх стилізацию референтови Ебенгохови: 1. Від обовязку сьвяткованя неділі і днів сьвяточних виняті суть також праці около направи або удержаня даного стану річий, котрі мають бути виконані предприємниками також поза округом предприємства, або також через инших предприємників; — 2. праці, котрі треба виконати зі взглядів публичних, а котрих не можна відкладати; — 3. індивідуальна праця самого предприємника; — 4. роблене інвентур (в неділю) але лиш раз до року. — Відтак принято з деякими поправками арт. IV. (в котрім говорить ся о тім, що о працях виконуваних в неділю треба доносити властям), і залагоджено по довшій дискусиї арт. V., в котрім бесіда о тім, що робітникам, котрі з причини праць не даючих ся відложити, не могли бути в яку неділю на богослуженю перед полуднем, треба дати вільний час на то слідуючої неділі. Дальшу дебату відложено на пізнійше.

---

11)

З КРАЮ ФАРАОНІВ.

Культурно-етноґрафічні образки з нинішного і стародавного Єгипту.

(Після: Г. Бруґша, Ґ. Рольфса, Т. Наймана і др.)

III.)

Каіро, столиця Єгипту, єго істория і єго жителі. — Місто і єго околиця. — Цитаделя і алябастрова мошея. — Ель Азгар. — Жите в Каірі. — Корзо Кедива. — Празник „кісве" або сьвятого ковра. — Музей в Ґізех. — Гелюан і Мемфіс.

(Дальше.)

Вернім тепер до міста і перейдім ся по єго головнійших улицях та базарах. Тут вже такий натовп людий, така глота, особливо зимовою порою, коли нема великої спеки і коли найбільше приїздить людий з Европи, що трудно розминути ся. Через цілісенький день снує ся по місті більше як 300.000 людий, а всі кудись спішать, біжать, гонять, ідуть возами або на мулах та ослах, сидять та варять їсти таки на улици, працюють, викрикують та співають. Від всходу до заходу сонця бігає улицями більше як 55.000 ослів, котрі тут служать замість наших трамваїв. Нема нігде анї спочинку анї спокою. Навіть коли зайдеш до якої каварні та сядеш собі коло котрого із столиків, що розставлені вздовж улиці, то й тут не дадуть тобі спокою. Зараз обступить чоловіка яких двайцять голодранців, а кождий з них рве ся чистити тобі хоч би й найчистійші чоботи. Горе тому, хто не уміє від них обігнати ся! Ледви сядеш, а вже ловить тебе один з них за ноги і заким ще оглянеш ся, вже тобі підкотив штани і почорнив чобіт, та забирає ся терти єго щіткою; нема що робити, треба на то згодити ся, бо й як ходити лиш в помащеним чоботом? — а відтак треба би ще й дати „бакшіш" за помащенє. За хвильку чуєш одно стукненє щіткою об скринку підложену під ногу — значить ся один чобіт вже готов; за другу хвильку друге стукненє, а то знак, що вже й другий чобіт готов і час отворити мошонку. Ледви, що позбудеш ся одного, як вже приходять другі: до тебе суне цілий ряд похатників; один дає на продаж біле, другий якісь перскі коври, третий показує жовтий ланцушок до годинника і каже, що то правдивий золотий. Коли й ті відступили ся, то надходить якихсь двох, що несуть на дручку звисаючу лямпу, а ні, то стають перед тобою Феллахи і питають, чи не купиш собі випханої величезної ящірки пустинної, котрій певно до тиждня черево пукне і вилізе з него солома мов ті внутренности. Всі вже відступили ся і здаєсь тобі, що будеш вже мати спокій. Так ні, з'являють ся перед тобою музиканти і зачинають вигравати та висьпівувати такого, що тебе не лиш в ушах, але навіть аж в животі вертить. На щастє почув ту музику господар в каварни, вибігає з гарапником на улицю та в одній хвили робить ним спокій.

Головні улиці міста і площі суть лиш шутровані, бо від брукованих була би ще лиш більша спека. Поменші улиці бувають як Бог дасть, — коли сухо, повно на них пороху і сьміття, коли-ж упаде дощ, то люди бродять в болоті. Особливо сьмішно виглядає, коли в слотну пору приходять Феллахи з своїми верблюдами з села до міста. Верблюди ідуть один за другим як гуси а з заду іде за послідним погонич і держить єго за хвіст та все єму приговорює та каже, куди він має іти: „Та чи ти осліп, і не видиш — відзиваєсь він до верблюда, — що там болото, та лізеш в него? Ти песій сину! Аллах би тебе побив, коли не хочеш ліпше уважати!" Коли-ж верблюд вибирає сухі місця, то погонич хвалить єго і каже: Так, мій любчику, так; добре робиш! Нехай тобі Аллах дасть здоровля, а пророк єго нехай тебе хранить!

Найбільша глота на улицях буває в ті дни, коли кедив виїздить на місто, а то буває два рази в тиждень. Вже від досьвіта уганяють по улицях на конях офіцири в ярких червоних мундурах, збігають ся на півнагі Феллахи та Нубійці, поважним кроком ступають імами та улеми в своїх живописних строях, шейхи, маґи та дервіші, стають по улицях громадками та дивлять ся на переїзджаючі карити

Допись.

З Самбора.

Як повинні собі помагати селяни, щоби не потребували виходити до Бразилії.

Обшар двірский в Ступниции продає ся частями межи селян. В нас є сторони, де населеня за густо, так що один другого мусить сплачувати; тому я уважаю за потрібне подати близші вісти для тих, хто би думав поселити ся в Ступниции.

Обшар двірский в Ступниции складає ся з 1300 моргів землі в половині орної і ліса. Ціна одного морґа орної землі 220 зр. і 180 зр., а ліса по 180 зр. Купуючий вибирає собі тепер місце і лишає задатку 30 зр. від кождого морґа землі. Через зиму може кождий приладити собі будівляний материял і побудовати будинки, а на весну обсіє собі вибраний ґрунт, около сьв. Івана Хрестителя (6 липня 95 року) зробить контракт і сплатить решту грошей. Хто має гроші, може й зараз заплатити і осісти на своїм ґрунті.

Цілий обшар двірский, не обтяжений ніякими довгами, продає ся так, що купуючий може, де єму догідно, затягнути на себе позичку.

Відносини для купуючих о стілько вигідні, що на якийсь час не будуть мати більших видатків конкуренцийних. Будова нової церкви вже кінчить ся, будинок парохіяльний поправлений, школа недавно збудована, отже що найменче кілька літ будуть заходи ступницкі селяни вільні від всяких датків конкуренцийних.

Купно парцельованого обшару двірского також і тому користне, що купує ся ґрунт скомасований; так наприклад: господар може мати по 6 до 8 метрів ґрунту в купі коло своєї хати, а не розкинених, як то у нас звичайно буває.

В охрестности можна заробити при копальнях в Бориславі, тепер відкрили нове жерело в Опаці; при тартаках і лісах в околици. Хто рук не пожалує і схоче робити, роботу все найде.

Коли би обшар двірский цілий зістав розпарцельований, то властитель для більшої вигоди купуючих дарував би один двірский будинок на каплицю (до чого є придатний) і дав би поле під цминтар.

Ті, що купують обшар двірский, набувають заразом і право презентациї сьвященика.

Для охочих до торговлї є відповідний будинок, давнійше корчма, з ґрунтом або й без ґрунту на продаж. В тім будинку можна заложити крамницю і гостинний заїзд.

Годі все описати докладно. Найлучше було би, як би ті, що хотять поселити ся в Ступниции, приїхали самі, поки ще сніг не впав, та оглянули все самі. Туди їде ся зелїзницею до стациї Дубляни-Кранцберґ (то є межи Самбором а Дрогобичем), а зі стациї є ще три чверти години їзди возом до Ступниції.

Не даймо, щоби земля, котру наші предки боронили своїми грудьми і зросили своєю кровю, перейшла в чужі руки. Не шукаймо щастя в Бразилії, коли можемо найти кусень хліба у своїй вітчині межи своїми людьми.

Помагай Біг руским переселенцям!

(Всї рускі часописи прошу повторити сю допись.)

Антін Чайковский,
гр. кат. сьвященик.

Перегляд політичний.

Є. Вел. Цїсар принимав вчера на авдієнциї президию Вистави краєвої у Львові, а іменно кн. Адама Сапігу, ґр. Стан. Баденього, Августа Ґорайского і дир. Мархвицкого. Кн. Сапіга в довшій промові дякував Монарсї за протекторат, котрому Вистава головно завдячує успіх. Найясн. Пан в дуже прихильних словах висказав свою радість з результатів Вистави і розвою краю а особливо з того, що місто Львів так дуже піднесло ся. Монарх висказав своє вдоволенє всїм тим, що устроїли виставу.

Завтра має ся відбути засїданє Палати панів, на котрім буде ся вести нарада над скороченим поступованем при розправах над законом цивільним.

Ще не закінчила ся одна війна на далекім всходї, а вже грозить друга — в Мадаґаскарі, до котрої вже Франция лагодить ся на добре. Зачувати, що Франция хоче поставити Мадаґаскар вповні під свій протекторат, установити в столици Говасів свого резидента і дати єму потрібну военну силу, заняти залив Дієґо Суарец, вибороти право свобідного закупна землї і зажадати сплати коштів военних, а наконець може також усуненя першого міністра і мужа пануючої королевої Раінілярівори.

З Тієнтсіну доносять, що хіньский цїсар видав розпорядженє, котрим позбавляє Лі-Гунґ-Чанґа всїх достоїньств і відзнак, а полишає єго лиш на становищи віце-короля.

Новинки.

Львів дня 30 падолиста.

— **Іменованя.** П. Стефан Німентовский іменований звичайним професором загальної хемії при технічній академії у Львові. Ревідентом рахунковим при Дирекциї домен лісів скарбових іменований официял Кароль Шиндлер.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар зволив найвисшим письмом відручним з дня 24 листопада с. р. властителеви дібр в Галичині і досмертному членови Палати панів Ради державної, докторови прав і фільозофії ґр. Станиславови Бадені надати достоїньство тайного радника з увільненем від такси.

— **Комітет для обходу ювілею** унії берестейскої відбув дня 23 с. м. засїданє і полагодив слїдуючі справи: Вибрав комітет тіснійший з Впр. митратів оо. Сінгалевича і Білецкого, прал. о. Туркевича, крил. о. Пюрка, пп. дра Шараневича, Ів. Левицкого рад. і інсп. ґімн., Бережницкого рад. апел., Мариняка проф. техн., крил. о. дра Делькевича, о. дра Бартошевского, о. дра Сарницкого, п. Барвіньского посла і о. Тороньского. Вибрав референтом о. дра Бартошевского. Ухвалив упросити проф. ґімн. п. Матієва о написане популярної книжочки о унії при участи о. Тороньского і ухвалив сходити ся що четверга в мешканю о. ректора в семинариї.

— **Товариство руских женщин** в Станиславові устроює відчит і забави товариські дня 9 грудня, відтак під сьв. Миколая дає представленє для дїтий (Коза-дереза Лисенка), а в Пилипівку три відчити. Проф. Кокорудз буде читати дня 2 грудня про історию українсько-рускої літератури в сали Рускої Бесїди о год. 3. Відтак будуть мати відчити пп. Дмитерко і др. Сабат.

і повози, перед котрими біжать в живописних і богато вишиваних уніформах саіси або біґуни, що безустанно викрикують: „Оах ріґлак!“ (Стережіть ноги!) Ісповідники магометаньскої віри так дуже вірять в призначенє, що їх то нічого не обходить, чи їм хто настолочить ногу або розтратує конем, чи переїде возом; нехай там той з заду уважає, щоби не було якого нещастя. З того пішов тут звичай, що всї богатші люди а за їх приміром і Европейцї держать собі бугунів, котрі біжать навперід коня або воза та криком або й буком розганяють людий. Ніхто однакож, навіть і сам кедив не держить більше, як двох саісів. Єсть то дуже старий звичай, бо вже в біблії в старім завітї знаходимо о тім згадку. Перед Адониєм, сином жидівского короля Давида, бігло аж 50 біґунів. Найбільший рух стає на улици, коли вже виїздже кедив. Насамперед біжать біґуни і розганяють людий. Робить ся страшенний крик і шум; то над'їзджає на конях шість їздців рядом, а за ними їде сам кедив чотирома сивими кіньми в отвертій кариті, а коло него їде дванайцять вояків, по шість з кождого боку, а дальше офіцири в найбільшій ґали і кільканайцять двірских повозів. Кедив переїде ся кількома улицями і вертає назад до своєї палати і на тім кінчить ся корзо.

Оріґінальний вид представляє місто в день празника сьвятого ковра або „кісве“, котрий припадає на першу половину місяця червня. Єсть то найбільше сьвято у магометаньских Єгиптиян. В той день все спочиває, склепи в місті позамикані, в урядах нема урядників, а весь Каір злягає на площу Румеле та на улиці, що ведуть звідси до Абасиї, щоби бути при тім, коли відвозять до Мекки сьвятий ковр і впослідне попращатись з від'їзджаючими рівночасно богомольцями. При сій церемонії буває звичайно і кедив, або єго заступає який міністер.

Сьвятий ковр, званий по арабски „кісве“, служить до окритя кааби, найбільшої магометаньскої сьвятощі в мошеї в Мекці. Кааба єсть то будинок 12 метрів довгий, 10 метрів широкий, а 15 метрів високий. З боку коло дверий єсть в нїм вмурований великий чорний камінь, котрий після предания мав архангел Гавриїл дати в дарунку Авраамови (Ібрагімови). Єсть то метеор, котрий колись упав на землю з простору сьвітового. Магометани з великою почестию підходять до сего каміня, дотикають ся єго і цїлують. Єгипет єсть обовязаний що року висилати на кошт султана ковр до накритя сеї сьвятощі. Ескорта, яка тогди відходить разом з богомольцями, вертаючи назад, приводить з собою завсїгди давний ковр з минувшого року, котрий переховуєсь відтак в котрійсь з мошей.

Торжество се як і вихід богомольців до Мекки, розпочинає ся на площи Рамле. Площа ся лежить на кінци простїсенької, 1.700 метрів довгої улиці Могаммеда Алього, при спіді цитаделї. На північній стороні сеї площі стоїть величава мошея султана Гасана, найзнаменитше дїло арабскої штуки будівництва. Входові ворота єї суть на двайцять метрів високі. Один з мінаретів завалив ся підчас якогось землетрясеня і убив триста людий, а всежтаки виглядає мошея і без сего мінарету величаво.

Султан Гасан мав свій спосіб, як обявляти своє вдоволенє. Коли ся мошея була вже готова і він єї оглядав, був вельми урадований єї красою. Він прикликав до себе будівничого і обдарував єго щедро та приказав — втяти єму обі руки, щоби він більше не міг вже нїгде виставити другої так красної мошеї.

Тут отже перед сею мошею уставляє ся войско єгипетске по части під командою анґлїйских офіцирів, але начальну команду веде єгипетский ґенерал. Особливо красно виглядає кавалерия, узброєна в карабіни і піки з зелено-червоними хоругвками. Перед фронтом стоїть офіцир з прапором, зробленим з темно-зеленого шовку, на котрім повишивані слова з корану. Величезна участь в сім торжестві дасть ся тим пояснити, що сего дня вибирає ся з Єгипту множество богомольців в далеку і повну трудів дорогу, а ледви чи знайде ся яка родина, котрої який член не був би межи богомольцями. З великою нетерпеливостию стоять всї і чекають, коли наспіє найторжественнійша хвиля. Сонце припікає, що аж ледви можна видержати. Щастє ще, що поміж сею товпою крутять ся водоноси, що в бордюгах з козячої шкіри розносять воду з Нілю; хоч она виглядає як юшка, люди рвуть ся до неї і гасять спрагу, а вся заплата за ню то лиш слова: „Нехай аллах тобі заплатить!“ Водоноси й не жадають заплати, они роздають єї даром, хиба що хтось змилує ся над ними і всуне їм в руку який гріш.

Аж нараз посеред товпи народу робить ся рух і несе ся шум та відзивають ся голоси: Їдуть вже, їдуть! Здалека чути, як грають сурми та гудять мідяні бубни. Поволи надходить похід. Попереду їде компанія поліциянів, а за ними віддїл войска, що має супроводжати сьвятий ковр і каравану богомольців аж до Мекки.

— **Посьвяченє нової церкви в Ступници** повіта самбірского відбуде ся дня 11 н. ст. січня 1895 р., т. є. в пятницю по Різдві при участи всїх сьвящеників мокряньского деканата. На будову сеї церкви зложили пп.: Кретович 30 зр.; п. Ю. Наглик, властитель Ступниці 7 зр.; Стрілецкий 6 зр., др. Кебузиньский і Н. Волошаньский по 5 зр., впр. декан Чайковский, Федорович і Ів. Волошаньский по 3 зр.; Латоровский, Демчук, Катерина Борончак по 2 зр.; Андрушко 1 зр. 50 кр,; о. Чернецкий, Борковский, Малярчевич, Таворский, др. Чайковский і Павлюх по 1 зр.; всч.: Єднакий, Билиньский, Дрималик, Костиньский, Чапельский, Марків, Мончаловский, Вороняк, п-нї Юрчакевич і Паславска по 50 кр. Разом з дрібними датками 82 зр. 31 кр. Дякуючи за ті жертви, заявляєм, що будова церкви уже кінчить ся, але довгу остане ся до 1000 зр., а внутрішного окрашеня в церкві ще нема. Дозволу на збиранє жертв не маємо, але всякі добровільні датки принимаємо з вдячностию. *Антін Чайковский,* парох.

— **Громада Новошин** разом з обшаром двірским буде від нового року прилучена до суду пов. в Журавнї, суду окр. в Самборі і Староства в Жидачеві. Доси належала до староства рогатиньского.

— **Руский театр** розпочав в Перемишли ряд представлень конкурсовою драмою Івана Франка „Украдене щастє“ в сали „Зьвізди“. Саля була битком заповнена майже самою рускою публикою, котра в представленя вийшла дуже вдоволена як вибором штуки так і грою артистів. При тім всї пересвідчили ся, що саля „Зьвізди“ цїлком відповідна на вистави театральні. Дальший репертуар театру ось-такий: ві второк 27-ого відограли „Не ходи Грицю“, вчера грали „Пташника з Тиролю“, 2-ого грудня представлений буде „Модний жених“, 4-ого „Барон циганьский“, 6-ого „Верховинцї“, 8-ого „Бідний Йонатан“, 9-ого „Нещаснє коханє“, 11-ого „Дзвони з Корневіль“, 13-ого „Рябина“ Ів. Франка, 15-ого „Гаспароне“, а 16-ого „Чуже не гріє“.

— **Поминальне богослуженє** за бл. п. Омеляна Огоновского відбуде ся в Снятинї дня 8-го грудня о 9 год. рано в новій церкві заходами снятиньских Русинів.

— **На дохід бурси в Дрогобичи** відбув ся дня 22 с. м. вечерок з танцями, з котрого і публика і бурса можуть бути вдоволені, бо вечерок удав ся дуже добре, а бурса мала чистого доходу 54 зр. Всего доходу було 155 зр. — Дня 8 грудня відбудуть ся в дрогобицкім касинї сходини членів; буде відчит, деклямациї, сьпіви і забави.

— **Огнї.** Що дня дістаємо вісти про нові огнї в ріжних сторонах, та вже нам якось ніяково остерігати вічно людий, щоби пильнували ся та обезпечували ся, коли то мало помагає. Подаємо дальший спис огнів і від себе нїчого не кажемо. В ночи на 13 падолиста в Кривичах перемишляньского повіта згоріли чотири загороди селяньскі по весїлю в одного господаря. Шкода виносить 1900 зр., а була обезпечена на 1250 зр. — Дня 16 падолиста в Лютовисках самбірского повіта погоріли господарі Федько Кицула і єго сусїд Филип Пукало. Кромі того у Мірлї Тішлер згоріла стодола. В тій стодолї спав Федько Полюга, родом зі Старяви в повіті добромильскім, а замешкалий у Глубоцї. Він ходив за прошеним хлїбом, а часом зарабляв у Мірлї Тішлер. В день перед огнем молотив у неї збіже, за заробок упив ся, поклав ся в стодолї і там згорів. Кицула і Пукало були обезпечені. Шкода виносить 2135 зр. — В Завадові яворівского повіта був дня 17 с. м. огонь, що наробив шкоди на півтора сотки. — Дня 28 жовтня в Корчівцї жидачівского повіта на подвірю Микети Каміньского бавив ся єго 5-лїтний син Микола сїрниками і, як то дитина, підпалив з дурноти вязанку сїна коло стодоли. З того повстав огонь, котрий спалив стодолу зі збіжем. Шкода виносить з 300 зр., а зовсїм не була обезпечена. — Дня 15 падолиста в Поляні лїського повіта погоріли Павло Должицкий, Микола Сеньків, Тимко Юриста і Осип Ляхевич. Мають шкоду на 3000 зр. і не були обезпечені.

— **Убийства.** Ту жидівку в Тернополи, що вбила свого старого чоловіка, суд увільнив від вини. — Відтак розбирав тернопільский суд иншу справу убийства. Селянин Павло Гевко, що має 44 роки, убив свого сусїда в Білій під Чортковом, Миколу Гевка. Казали, що Павло „знав ся“ з жінкою Миколи, котрого родину прибільшив о трох дїтий. Павло не досить, що вніс незгоду в дім свого сусїда, а ще й гнївав ся, коли той проганяв єго з власної хати. І склало ся так, що небавом знайшли Миколу Гевка з розбитою головою в лїсї. Хто убив? Здає ся, Павло, всї навіть були певні того, бо був покровавлений. Всї підозріня склали ся против него і суд засудив Павла Гевка на шибеницю. Довідуємо ся в послїдній хвили, що по тім засудї Павло Гевко сказав, що то таки Миколова жінка вбила сама свого чоловіка. Значить, справу будуть ще раз розбирати.

— **Смерть не трубить, коли губить.** В ночи на 16 падолиста с. р. селянка Настя Скульска з Березова вижного в коломийскім повітї вертала нетвереза з весїля і втопила ся в ріцї Лучці. — В Печеніжинї тої самої ночи підчас сну впав з печи на долівку у власній хатї селянин Стефан Сметанюк, розбив собі голову і вмер відразу. Мабуть мало хто вмирає з такої причини. — У Гнїйници в ропчицкім повітї 6-лїтна донька Гната Скиби заглядала до керницї на подвірю, перехилила ся, впала і втопила ся. — На полях громади Липника коло Бяли заколов хтось ножем 24-лїтну Агну Міллер, безприютну женщину. — Недалеко Тучап на поли найшли неживу Пазю Плетан з Молошкович. Мала з 50 лїт. Померла не знати з якої причини.

— **Де згода в семействі,** там Бог щастє посилає, але де незгода, там диявол жнива збирає. У Вихватинцях коло Калагарівки скалатского повіта жив мельник Теодор Пойшлий, не молодий уже чоловік, бо мав 78 лїт. Був родом з Буцик. Мав жінку, з котрою жив у незгодї. Та незгода довела старця над гробом до такої розпуки, що він в ночи на 16 с. м. на подї своєї хати повісив ся. — Подібна пригода склала ся у Львові, але ту знов жінка стала жертвою незгоди. За слюсарем від зелїзницї Михайлом Бучканець жило ся єго жінцї не конче добре, коли она дня 27 с. м. отруїла ся фосфором. Прикликали до неї лїкаря зі стациї ратункової, але той застав Марию Бучканець уже в передсмертній аґонії. Нещасну жінку перевезли до шпиталю.

Телеґрами.

Відень 30 падолиста. Єї Вел. Цїсарева виїзджає завтра вечером до Мірамаре, звідки опісля поїде до Африки. — Комісия зелїзнича приняла предложенє правительства в справі удержавненя чеської західної зелїзницї, моравско-шлеської пограничної і моравско-шлеської центральної зелїзницї.

Ваймар 30 падолиста. Похорон вел. кн. Ваймарского відбув ся вчера в присутности короля саского і кн. Фридриха Гогенцоллерньского.

Білград 30 падолиста. Унїверситет тутешний замкнено з причини розрухів студентских, котрі пішли з того, що бувший мінїстер Джорджевич розпочав свої виклади.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	2·38
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За войском поступає поволи і поважно довгий ряд верблюдів. Они всі нині пристроєні сьвяточно. Кождий має на голові китицю білих і сивих пер, а на шиї цїлий шнур малих дзвіночків, що дзвонять за кождим кроком. На верблюдї, на котрім сидять музиканти, позатикані на сидженю з переду і заду довгі пальмові галузи. Музиканти грають на подвійних дутках званих „суммара“ та бють у мідяні кітли. За ними іде цїлий ряд верблюдів, що несуть харч, одіж та намети і всїлякі инші прибори для богомольців. Відтак поступає віддїл дервішів, ісламских монархів, а за ними правительственні урядники, придані каравані.

Тепер іде знову віддїл войска і дервішів, а за ними довгі ряди високих достойників і офіцирів та всїляких инновірців, котрі супроводжають каравану кусень дороги, а відтак вертають назад. Наконець надходить верблюд, на котрого звертають ся очи всіх людий. Хто єго лиш побачить, кричить: „Махмал! Махмал!“. Той верблюд то найкрасший і зо всіх, цїлий обвішаний довгими коврами, на котрих повишивані слова з корану. На єго горбі єсть зроблене величезне сидженє подібне трохи до бальдахіну. Але під тим бальдахіном нема сьвятого ковра — він вже поїхав попереду добре запакований разом з річами богомольців. В всеж-таки правовірні магометани віддають велику почесть сему махмалеви, котрого істория ось така:

В перших початках панованя **Мамелюків** (1240 р.) панував в Єгиптї султан Ноджем Еддин, котрого жінка, Шадґред Дор, була дуже побожною невістою. Коли єї чоловік помер, панувала она через якийсь час сама, аж відтак віддала ся знову. Чи она панувала добре чи зле, о тім не розповідають (она велїла убити свого другого чоловіка), але про єї побожність розказують до нинї, бо она хотїла бути приміром побожности для своїх підданих і що року їздила на верблюдї до Мекки и вертала назад до Каіра. На ту памятку висилають що року до Мекки верблюда з порожним бальдахіном, котрий у магометан уважає ся за велику сьвятість; кождий уважає ся щасливим, коли може бодай дотулити ся кінчика шовкового ковра, звисаючого з него. Скоро покаже ся махмал, настає серед товпи найбільше одушевленє. Мужчини відмавляють молитви з корану, а жінки заводять тонкими голосами спів, званий „саґрута“.

За махмалем іде безконечний ряд богомольців: мужчини, жінки і дїти всякого віку, іде навіть богато жінок з немовлятками при грудех. На підгородю Абасиє в північно-всхідній сторонї Каіра спочиває каравана богомольців через два дни, а відтак іде через Суес до сьвятого міста.

За три місяцї, довгий час для оставшої ся в краю родини, вертають богомольцї назад, коли ще остали ся при житю, бо велика часть з них гине від холери та других недуг, від страшенної спеки і великого недостатку. Многих поубивають на дорозї Бедуїни, що жиють з розбоїв. Але коли хто верне щасливо, то в єго родинї тогди велике сьвято, велика радість в цїлім селї. Єго заслуга перед аллахом велика; єго уважають за божого чоловіка, за сьвятого, віддають єму велику честь і не кличуть вже навіть по імени, лиш називають сьвятцем,

(Дальше буде).

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.